

УВОД

Физичко васпитање као саставни дио педагошког процеса, путем специфичних кретних активности помаже остваривању васпитања и образовања. Својим разноврсним садржајима у оквиру наставе утиче на физички развој као и на моторичке и функционалне способности ученика. Физичко васпитање представља изузетно значајно подручје васпитне дјелатности. Иако занимање за ово подручје васпитног утицаја на младе и одрасле постоји одавно, тек у новије вријеме физичко васпитање интензивно заокупља пажњу педагошких теоретичара, односно теоретичара са подручја физичке културе. Ова васпитна дјелатност се у савременој стручној литератури појављује под различитим називима: физичко васпитање, физичко – здравствено васпитање, тјелесно и здравствено васпитање и сл. Али, без обзира на терминолошку неуједначеност присутних код савремених аутора из ове области, њихове интерпретације садржаја ове проблематике потврђују да се различити називи могу схватити као синоними. Наш је утисак да се називи физичко васпитање најчешће сусреће у педагошкој литератури, што није нимало случајно. Физичко васпитање не би ваљало схватити изоловано у односу на друга подручја васпитне дјелатности. Ово утолико прије што физичко васпитање садржи у себи моторну, когнитивну (сазнајну) и афективну компоненту, па се зато може употпунити и обогатити васпитни утицај на васпитанике. Идеја о потреби физичког васпитања има дугу историју. Оно заузима значајно мјесто у античком васпитном идеалу, уз битне разлике у двије државе и мужевност војника, односно «професионалних ратника», а атински васпитни идеал садржан је у хармонијском развоју физичких и умних способности у развијању смисла за лијепо и говорничке вјештине. Индивидуално васпитање средњовјековног племића – витеза подразумијевало је садржаје физичког васпитања, јер највећи број од “седам витешких вјештина” (јахање, пливање, бацање копља, мачевање и лов) био је у функцији припреме снажног и издржљивог витеза – ратника. Ту “војничку компоненту” физичког васпитања налазимо у мањој или већој мјери и у каснијим цивилизацијама све до данашњих дана. Ј. А. Коменски је покушао да физичком васпитању да шири смисао и значење предложивши да се “физичка припрема” дјетета укључи у наставне програме и повеже “са часовима других предмета”. Од просветитељства па до двадесетог вијека међу педагозима је постојала тежња да се физичко васпитање осмисли у складу са “новонасталом реалношћу”, односно са првенственом усмјереношћу васпитања на интелектуални развој. У таквом развоју физичко васпитање се остварује кроз природне игре или организоване активности, као што су гимнастика и игре, односно заговарају се такви програми физичког васпитања који ће изразити “тренинг тијела у намјери да се обезбиједи интелектуални развој”. Такву концепцију физичког васпитања развијају велики педагошки писци, као што су Џон Лок, Жан Жак Русо и Херберт Спенсер, без обзира на то што се на тај начин напушта антички идеал извјесног “баланса хармоније између душе и тијела”. На важну улогу физичког васпитања у “складном развоју човјека” указује Ј.Х. Песталоци, док педагошке теорије 19. вијека, као што су “ново васпитање”, “слободно васпитање” и сл. физичко васпитање третирају као “дио прогресивног школског образовања”.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com